

להרוות צמאון נפשות
ישראל מנהר היוצא
מעגן נחל טבע מקור
חכמה

להחיות

אור תורת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ז"ע

א חיורת אין פרשה

דיבורים מחיים לשולחן השבת לאור רבינו הקדוש ז"ע

התחזקות או התעוררות!?

כל כך נעים להיאחז ברעיונות נפלאים של גדלות הנשמה | אין דבר מתוק מאשר להיזכר עד כמה השי"ת אוהב אותי | אבל האם רק זו התכלית, ותו לא? | האם העניינים את חייו בשפלות ודחוקות - כשבידו שטר הבעלות המלכותי?

נשמת אדם - יהלום נדיר

יסוד עמוק זה מגלה מוהר"ת זיע"א (ליקו"ה ברה"ש ה, מד) בפרשה זו, על הפסוק: "בְּהֶעֱלֹתְךָ אֶת הַנֵּרוֹת - יֵאִירוּ שְׁבַעַת הַנְּרוֹת".

הנר רומז לנשמה של כל איש ישראלי, ככתוב 'נר ה' נשמת אדם'. הנשמה היא חלק אלוך ממעל, דבוקה בו יתברך לנצח נצחים.

וגילו הצדיקים, שגם בירידות הנוראות ביותר, תמיד השי"ת איתו עימו ואצלו, ואהבתו לא תסור ממנו לעולמים. ובדברים אלו חיוקו הצדיקים את כל ישראל, שלא יפלו בדעתם מחמת ריחוקם מהשי"ת.

ירידת הנשמה לעולם הזה, העולם השפל, אינה אלא כדי להאיר את כבוד מלכותו יתברך במקומות החושך.

אך הנשמה אינה מאירה בחלל הריק, אלא היא מוכרחה להאיר דווקא בתוך 'שבעת הנרות'.

שבעת הנרות הם כנגד שבעת ימי הבניין, שבע המידות, שבהן נמצאות כל ההתמודדויות שיש לכל בר ישראל בעולם הזה.

לעיתים, כאשר האדם נמצא במבוכת הדעת ובעולם התאוות, המידות הללו מתהפכות לבחינת 'שבעה חשכים' גדולים. אלו הם החסמים, המניעות, הנפילות והירידות, כאשר האדם מוצא את עצמו מוקף בחושך של תאוות ממון, תאוות אכילה, גאוה, כעס ושאר מידות רעות, המכסות על אור ה' ואינן מניחות לו להתקרב אל הקדושה.

ושם דווקא, בתוך עומק החושך, יש בכוחו של הנר - הנשמה הקדושה, להאיר ולתקן את כל שבעת הנרות, מפני שהיא קשורה לשורש השורשים, ומשם היא שואבת עוז ותעצומות לעמוד כנגד כל המסתירים והמעכבים.

מנחמה - לתרועת קרב

בדברים אלו מאיר מוהר"ת, שהצדיק הגדול נשמת משה משיח, לוקח את כל דיבורי ההתחזקות, ועל ידם מעלה את האדם.

יהלום נדיר בכספת

ככפר נידח התגורר עני ואביון, מך ושפל ברך. ביתו היה בקתת עץ רעועה, קרועה לרוחות השמיים, קרה ואפלה. הוא ומשפחתו התגוללו בעפר ובאשפתות, רעבים ללחם וצמאים למים.

באחד הימים, הגיע שליח מבית המלכות ובידו אגרת חתומה; קרוב משפחה עשיר מדינת הים הלך לעולמו, והוריש לו מטמון עצום ורב - יהלום נדיר ויקר מאוד, שאין ערוך לשוויו, המונח בכספת שבבית הגנאים המלכותי.

העני, שלא האמין למשמע אוזניו, מיהר אל בית פקידי המלך, בכדי לקבל את שטר הבעלות המפואר, חזר לבקתתו הדלה והטמין אותה בין חפציו.

מאותו היום ואילך, בכל עת שגברה עליו הצניעה, או כאשר נפשו הייתה מרה עליו מחמת הרעב והדחוק, היה מוציא את השטר המפואר ממחבואו, קורא בו בעיניים כלות ומנחם את עצמו, "הנה, ראה, איני עני מרוד, אנוכי עשיר גדול...".

המחשבה הזו נתנה לו מעט נחמה והשקטת הדעת בתוך יגונו. אך דא עקא, שבפועל לא השתנה דבר; הוא המשיך לקפוא מקור, לשכב באפלה ולאכול פת חרבה.

והנה עבר שם חכם אחד, נכנס אל הבקתה וראה את העני בשפלותו. תמה החכם ושאל, "למה זה תשב בחושך ובקור הנורא הזה, ומדוע אינך מתקן את מעמדך?"

שלף העני את השטר המלכותי בהתרגשות, ואמר לחכם, "מה אכפת לי הקור והעוני? הראית את זה? השטר הזה מחזק את לבבי ומשיב את פחדיי".

גער בו החכם, "שוטה שבעולם, כלום ניתן לך השטר הזה כדי לשעשע בו את נפשך בעת צרה? הראית מימך אדם שמתחמם מן הנייר? קום עשה מעשה! קח את השטר, פדה את היהלום העצום. שבור ונתן את קידות הבקתה הרעועה הזו, גרש את החושך באור בהיר, ובנה לך פלטרין וארמון מלכים".

הנר לא נועד רק לנחם אותך בחושך, הוא נועד לשרוף את החושך

מכיוון שהנר שלך קשור ישירות למקור האור, אין שום חושך בעולם שיכול לעמוד בפניך.

יש לך את כל הכוח שבעולם להכניע, לשבור ולנתן את כל שבעת החשכים והתאוות הסובבים אותך.

ההתחזקות הזו טומנת בתוכה עצה מעשית: דע מי אתה, וקום קרא אל אלוך! אל תיכנע לבקתה החשוכה של היצר. מתוך הידיעה שהשי"ת נטע בך נר אלוך, עליך לשאוב את העוז להתגבר, כל אחד כפי כוחו ומדרגתו, על כל ניסיון ותאוה, להתפלל בחיות, ולהתקרב אל השי"ת בתכלית ההתקרבות, ממש כמו הצדיק הגדול ביותר.

הנר הזה לא נועד רק לנחם אותך בחושך, הוא נועד לשרוף את החושך.

מדור 'יהייה נרדמים עבר לעמוד 2

כך ניתן לקחת דיבורי "נחמה" - ולהפוך אותם ל"תרועת קרב" - - -

מושגים בחסידות ובפנימיות התורה לאור דרכו של רביה"ק זי"ע

בהם

ברסלבי'ער השגחה פרטית

למה כל הסיפורים של 'השגחה פרטית' מדלגים עליי?
| הסוד הפנימי של השגחה פרטית על פי משנת רבינו
הקדוש | והאם רבי יצחק ברייטער זכה להשגחה
פרטית, או שרק החנווני זכה?

מי מבקש לחם?

החסיד רבי יצחק ברייטער הי"ד, היה דמות מופת לברסלבי'ער חסיד בכל נימי נפשו. מתהלך הוא בשבילי וורשא, אבל ראשו בשמי שמיא.

באחד הימים עבר לפני חנותו של יהודי וורשאי, והחנווני שהבחין בדלותו של רבי יצחק, נענה לעברו, "דוד המלך אמר 'ולא ראיתי צדיק נעזב, וזרעו מבקש לחם', והנה אתה יהודי צדיק - ואינני רואה היכן הלחם שלך..."

רבי יצחק עצר מדרכו, וסח לעבר החנווני, "ראה נא ידידי, הרי למעשה אני יושב כל היום בבית המדרש, הקב"ה מזמין לי את צרכיי, ומעולם לא ראיתי 'מבקש לחם'. אבל אתה, עומד כל היום בשוק וצועק 'לחם, לחם', מבקש ומפציר בעוברים ושבים שיקנו אצלך לחמים, ואם כך השאלה היא עליך - מדוע אתה נעזב ומבקש לחם..."

עומק ההשגחה העליונה

לכאורה, המפגש בשוק של וורשא מציג לראווה את הסתירה הכואבת של החיים: צדיק ירא שמיים המתגלגל בדוחק ובדלות. בעיני החנווני, ומצד השכל האנושי, זוהי הסתרת פנים. הרי לפי כל סיפורי 'השגחה פרטית', רבי יצחק היה אמור לזכות בלחם בשפע, בעושר ובפרנסה ברווח!?

אך בתשובתו המופלאה, רבי יצחק הופך את הקערה על פיה ומגלה לנו את הסוד הפנימי של ההשגחה: ההסתרה היא-היא הגילוי. השגחה פרטית אינה נמדדת בהכרח באוצרות של זהב, אלא דווקא ביכולת הפלאית של היהודי לשרוד ולהתקיים בתוך הצמצום הכי דחוק, מבלי להשתעבד לעולם הזה.

מכאן נפתחת הדלת להבנת עומק סוגיא רחבה זו, שהתחבטו בה גדולי ישראל עוד מזמן הראשונים. עד היכן מגעת עינו הפקוחה של הקב"ה? האם הוא משיג רק על הבריאה הכללית, או שכל פרט קטן, כל נובו הפרוח באוויר וכל עלה הנידף ברוח, מכוון בהשגחה מדוקדקת?

יש שסברו שההשגחה הפרטית המדוקדקת בעולם השפל היא רק למין האנושי, ולא לחי ולצומח. אבל צדיקי הדורות, ובראשם אור שבעת הימים הבעש"ט הקדוש, האירו שההשגחה היא על כל פרט, אין לך עשב שאין לו מלאך שמכה אותו ואומר לו גדל, אין שום תנועה טבעית שמתרחשת מעצמה, ולו הועירה ביותר של צמיחת דשא. וכמסופר שהבעש"ט הלך עם תלמידיו ביער. לפתע

נשבה רוח חזקה, ועלה אחד נפל ארצה. הראה הבעש"ט לתלמידיו שמתחת העלה נחה תולעת קטנה, שהתפתלה מחום השמש הקופחת.

נענה ואמר, "ראו מהי השגחה פרטית. התולעת הזו סבלה מהחום וזעקה לבוראה. באותו רגע נגזרה גזירה בשמים, ורוח נשלחה אל העץ, ניתקה עלה מן הענף, וסובבה אותו באוויר באופן שייירד ויצל על התולעת הקטנה".

שם אתה מוצא ענותנותו

אך כאן מתעוררת השאלה הגדולה:

איך אנחנו יכולים לזכות להאמין באמונה שלימה בהשגחה פרטית? איך מוצאים בעולם ההסתרות את ידו הרחומה של השי"ת מלווה אותנו בכל צעד ושעל?

מוהר"י מבאר (מ"ו מ ד) שהשאלה השורשית היא, מהו באמת שורש הפגם של הכופרים, שמקשה עליהם כל כך להאמין בהשגחה פרטית?

אם נטה און לטענותיהם, התירוץ שלהם נשמע, לכאורה, כשיא היראה והרוממות. כך הם טוענים: "ריכונו של עולם הוא כל כך גדול, נשגב ואינסופי! האם זה לפי כבודו של מלך רם ונישא להתעסק בקטנוניות של העולם השפל? האם השי"ת מתעסק בזבובים הפורחים באוויר, בעלים הנושרים מן האילן, או ביהודי עני שאין לו פרוטה לפרוטה לפרוע חובו במכולת? חס ושלום! הבורא מנהיג עולמות עליונים, לגלים ומזלות, מה לו ולבריות שפלות כמונו..."

אך מוהר"י מגלה את האמת לאמיתה:

נה, לכאורה הם באים 'להגדיל' את הקב"ה, אך באמת - מטרתם היא 'להרחיק' אותו! הם מכריזים על גדולתו, ובלבד שיישאר שם למעלה בשמי שמיים, ולא ירד חלילה להתערב להם בבנין של החיים פה למטה.

טעותם נובעת מכך שהם מודדים את הקב"ה באמת-מידה של בשר ודם. משל למלך בשר ודם אדיר ורב עוז. אילו ייכנס אליו שר אוצרו ויבקש לדון עמו על אוצרות הממלכה, מיד יטה לו המלך אוזן. אך אילו יבוא איכר נבער מקצה הפלך, ויבקש מהמלך להתערב בסכסוך על תרנגולת שאבדה לו, מיד יסלקוהו השומרים בביזיון. מדוע? משום ששכלו של מלך בשר ודם הוא מוגבל. אם יתעסק בפרטים הקטנים, הוא עלול לאבד את המלוכה.

אך אצל מלך מלכי המלכים, 'במקום שאתה מוצא גדולתו - שם אתה מוצא ענותנותו, גדולתו האמיתית של השי"ת מתגלה דווקא ביכולתו להצטמצם ולהתלבש בתוך

הפרט הקטן, השפל, החומרי והנידח ביותר שבבריאה. השי"ת, באותה שנייה ממש שהוא מנהיג את כל צבא מרום, באותה שנייה הוא מטה את אוזנו ליהודי שבור-לב שבוכה באישון לילה על חינוך ילדיו, ומשיגה על תולעת קטנה המבקשת את טרפה.

וכאן טמון סוד ההתחזקות שנובע מהאמונה בהשגחה פרטית:

ידיעת ה' אינה ידיעה שהוא נמצא בשחקים - העיקר הוא לגלות את השי"ת דווקא בתוך הצמצומים הכי דחוקים וקטנים!

כשיהודי נופל למוחין דקטנות ולחלישות הדעת, מיד מתייצב הבעל-דבר ולוחש באוזנו; "הבט וראה היכן אתה מונח... באיזה חושך אתה שרוי, באיזו שפלות. הקב"ה גדול וקדוש, הוא שורה רק בהיכלות של קדושה, בבתי מדרשות. מה למלך הכבוד ולרפש שבו אתה שקוע?"

אך המאמין בהשגחה פרטית, מרים את קולו כנגד היצר ואומר: "שקר אתה דובר! הרי גדולתו של ה' היא בדיוק בזה שהוא יכול ורוצה לרדת איתי עד לתוך עומק הצמצום והחושך הזה ממש".

ולא ראיתי צדיק נעזב

סוד זה מרומז בקריאתו של רבי יצחק ברייטער:

עיקר האמונה בהשגחה פרטית היא האמונה שה' יורד ונכנס לכל הפרטים והצמצומים, ולכן דווקא כאשר בימינו מתרבה כל כך האמונה בהשגחה פרטית, מספרים עליה סיפורים, מתבררים עליה ספרים.

אבל למעשה, כל אחד יודע בצר לו, שכנגד גילוי אחד של השגחה, ישנם הסתרות רבים כל כך. מה יעשה אדם שאינו רואה שום קרן אור, שום ישועה גלויה, ושום סיבה הגיונית לייסוריו?

אך כאשר היהודי זוכה להאמין בסוד ההשגחה פרטית, שה' יורד לתוך צמצומים, ממילא אדרבה, מתגלה ששלימות ההשגחה הפרטית היא דווקא כשלא רואים אותה כלל!

כי הוא יודע שגם כאן, בתוך העלטה הוא שאין לה שום פשר, בתוך ההסתרה שבתוך ההסתרה, גם כאן מצוי השי"ת בהשגחה פרטית מדוקדקת.

וזהו עיקר גילוי האמונה והאלוקות. וממילא, יהודי שזוכה לאור הזה, כבר לא מבקש לחם - הוא מבקש את השי"ת בעצמו.

טייערער רחסידי'ישער מקורב!

התחבר לאחת מהחבורות שע"י לחיותנו' ורהייה עצמך!

עדיין אין חבורה באיזור מגורידך? צור קשר עם 054-854-4121

הצלוחע והצלחה

"בוקר טוב. אפשר טובה קטנה? אולי יש אצלך ציטוט ממוהר"ן ז"ע על כוחה הגדול של פעולה קטנה?"
בוקר אור. אם התכוונת על כוחה של פעולה קטנה לגבי התנתקות מרע, הרי לך דבריו הנודעים של רביה"ק (ליקומ"ת מח):

"כל תנועה ותנועה שהיא מנתק עצמו מעט מעט מן גשמיותו ופונה להישם יתברך, היא גדולה ויקרה מאד מאד - ואפילו נקדה קטנה מאד, שהיא נעתק מגשמיותו אליו יתברך, הוא רץ בזה כמה וכמה אלפים פרסאות בעולמות עליונים".

"תודה, כתבת לגבי התנתקות מגשמיות, אבל התכוונתי יותר לגבי פעולות קטנות בעשיית הטוב. יש לי חבר הרוצה רק ללכת ביגדול, מואס בקטנות ולכן אינו מצליח. אשמח אם תדלה לי עבודו כמה מילים לגבי זה שה"הצלוחעס" (בלשון המג"ש שלנו זצ"ל) נבנות מצעדים קטנים. יום נעים".

ערב טוב. בקשתך שקשקה ברוחי במשך היום. הרשה לי לשתף אותך בתוצאה:

הצלוחעס נוסח א', כגון רכישת ידיעה במסכתא שלימה או בקיאות בכל הש"ס וכיו"ב, אכן נבנות מצעדים קטנים - שלמרות היותם קטנים בכמות כרגע, הינם שליבות בסולם גבוה המוביל אל תכלית גדולה שברצות ה' תבוא אי פעם, אי שם.

לעומת זאת, כאשר מדובר על הצלחה שהספה"ק מכנים אותה "הצלחת הנפש", כלומר חיים יהודיים של דקות בהש"ת - בזה אין מושג של "הצלחות" שמגיעות רק לזמן מרובה, כי מוכתרים על אתר כהצלחה רבתי. מה לנו גדול מעשיית מצוה אחת עכשיו. דקה נוכחית של דביקות וחיבור בהש"ת. לימוד אות אחת של תורה - וכדברי הירושלמי (פאה ד). "אפילו כל העולם כולו אינו שוה לדבר אחד של תורה".

אולי זו הסיבה שכאשר עוסקים בספרים הק' שנועדו ללמדנו יהדות, ולא באו להיות מדריכי הצלחות - יותר קשה לדלות מהם ציטוטים רבים על יקרות המעט ב"עשה טוב", שהרי זה האל"ף ב"ת ביחדישקייט.

ובשלמה לגבי נתק מהרע, שם מצאו האריכו בקדשם ללמד את הנפול ח"ו, השקוע היכן שהוא רח"ל, שיש ערך עצום לצעדיו הקטנים מאד בפרפוריו להתנתק משחת - כי אלה נדמים בעיניו כחסרי ערך, מאחר שנעשים באשפתות. אך לגבי עשיית טוב, כנראה היה אצלם מילתא דפשיטא מכדי להרחיב בזה.

ועדיין מרחשות שפתותינו את היסוד היהודי הראשון הזה - שעל ידי אמירת ארבע מילים "היום שלושה ימים לעומר", יושפע שפע רב בכל העולמות, לתקן את נפשותינו ורוחותינו ונשמותינו מכל סיג ופגם, לטהרנו ולקדשנו בקדושה העליונה.

כי ביהדות אין יותר גדול מן הקטן.
כלומר: אין קטן.

לענין חברך הרוצה ללכת בגדול ומאס בקטנות:

אם מחפש להגיע ל"הצלוחעס" נוסח א', תוך כדי היותו ממאס בקטנות - הוי אומר שטרם למד את המפה הבסיסית של החיים, שכל דרך נעשית ע"י פסיעות. לא עוברים קילומטר בלי לגמוע בסבלנות מטר אחר מטר. נו, אם אמו שכחה ללמוד זאת בילדותו, עדיין לא מאוחר. ישלם לכל מטפל-מתחיל ויקבל את המושג הראשון, הנכון לגבי כל הצלוחע והישג, לאו דווקא ברוחניות.

אבל אם מחפש "הצלחת הנפש", אויר רוחני לנשמתו, יזכה בה כאשר יתחיל לייקר את הפעולה היהודית שהוא זוכה לעשותה כפי שהיא, כפי שהוא, מתוך הבנה כמה היא יקרה בעיני הש"ת. היושב בשמי מרום ומצפה לקבלה ממנו. לא משום היותה מביאה אותו אל פיסגה כלשהי, שאולי תבוא ביום מן הימים, אלא משום עצם מה שהיא והוא.

משל גשמי - בבקשת מחילה מכבודכם - לפיסה רכה וחמימה של בשר-לשון-עגל, מבושלת ומתובלת כדבעי ומעלה נוחות. מעדן זה יקר לא משום היותו משיב על ידי אכילה בשפע ובכמות ממנו, אלא כי משובח הוא מצד עצמו.

אכבדך במשל יותר עדין, שלא דורש כ"כ בקשת מחילה - ליהלום יקרות שערכו אינו משום השתבצותו לימים עם עוד יהלומים בכתר מלכות, אלא הוא עצמו מליונים.

כיצא בזה, כל מחשבה דיבור ומעשה של רוחניות וכאותו מעשה המובא בירושלמי שם, על יהודי חשוב בשם ארטבון ששלח לרבי הקדוש, מרגלית אטימטון' כה יקרה וחשובה שממם לא היה לה אומד ולא היה בעולם מי שיעריך את שווייה העצום, וביקש שישב לו דבר ערך דומה. שלח לו רבי מוזהר. התפלא ארטבון: אני שולח לך דבר שאין מה שישווה לערכו ואתה שולח לי מה שעולה פרוטה? ענה לו רבי: חפצך וחפציי לא ישוו בה. אתה שלחת דבר שעליך לשמרו, ואני שלחת לך דבר שהוא ישמור עליך גם כשתישן לעד, בהתהלך נתנה אותך ובשכבך תשמור עליך.

והנה, נכון שאכילה מרובה מבשר הלשון, מביאה לשובע כרס. נכון שריבוי יהלומים מפאר כתרי מלכויות. להבדיל: נכון שפעולות יהודיות - מזככות ומביאות לדרגות התעלות עליונות, וקו"ו ריבוי תורה ומצוות. כך יסד הש"ת את טבען של תורה ומצוות, שהם מזככים ומקדשים את עושיהן ולומדיהן. "קידשנו במצוותיו". אבל קיומה של יהדות היא כל פעולה רוחנית מצד עצמה - שאינה נעשית למטרת זיכוך פיסגה והתקדשות שיא.

ביהדות אין גדול יותר מן הקטן

ובכן, לבקשתך - הגה ארבע דיבורים מ"ליקוטי הלכות" של רבי נתן, שאולי יבואו לשימוש בחיי חברך שאתה חפץ שיתחיל לייקר את המעט (ואם "חברך" הוא אתה או אני, גם ברוך יהיה).

אין כל העולם כלו עם כל תאוותיו ויסורייו והבלייו, כדאי כנגד נקדה אחת של מצוה אחת שכל אחד מישראל זוכה בכל יום (יר"ד כלאי בהמה ד).

גם אותו המעט יהיה רב בעיניו מאד מאד, כמוצא שלל רב, כי בסוף לא יהיה נשאר לו כי אם זאת המעט (תולעים ג).

המעט דמעט שזיכה הקל שבקלים,

עולה על כל הצרות והיסורים שסבל בזה העולם ואחר כך... תכלית בזה, אי אפשר לזכות אליו שום מלאך וכו' כי אם נשמות ישראל בזה העולם דיקא שיש בו אחיות השקר בזה (שבעות ב).

שעל כן פנו רבותינו המעט ירק בשם כרפ"ס... שהוא שם של בגדי משי יקרים, כמו שכתוב 'חור כרפס ותכלת'. כלומר שזה המעט ירק הוא חדוש נפלא כמו לבושים יקרים הנקראים כרפס (נט"י לסעודה ב).

הצלוחע והצלחה עד בלי די.

"כי כל דבור ודבור של תורה ותפלה ושיחה, הכל הוא הצלחת הנפש לנצח, הצלחה נפלאה שאין לה שעור, עין לא ראתה" (על"ת מט).

א פונק פון חיות

רבנו אמר: "וואס האט אמת צו זיין אין מרה שחורה, אז ער ליגט מיט די פיס צו די טיר מיט א בארד און פאות"

"מה יש לו לנפטר להיות שרוי במרה שחורה, מאחר ששוכב ורגליו לצד הדלת (כנהוג) מעוטר בזקן ובפיאות".

הרה"ק ה'בית אהרן' מקארלין זיע"א

י"ז סיון תרל"ב לפ"ק

ההכתרה!!!

ההכנות לקראת ראש השנה הבעל"ט

ימי ראש השנה מתקרבים, בעוד קצת יותר משלושה חדשים נזכה לשהות בצילא דמהימנותא בקיבוץ הקדוש בעיר הגעגועים אומאן. אם כי רבים מתעוררים עכשיו לסדר את ימי השהות בצל הקדוש, הרי שהעסקנים המסורים של "לחיותנו" עוסקים בה כבר חודשים ארוכים, ומה שהיה נראה עד לא מזמן כחלום רחוק מן המציאות, הולך ומתמשש לנגד עינינו לשמחת לב מבקשי ה'!

בסייעתא דשמיא אדירה - כפי שכבר התחיל להתפרסם בקרב חברי החבורות - מתארגנים בני חבורות "לחיותנו" חסידים ואנשי מעשה המקורבים לרביה"ק זיע"ע, לשהות יחדיו כאיש אחד בלב אחד בימי ראש השנה הבעל"ט, בקיבוץ הראשון מסוגו המיוחד לאנ"ש החסידישע מקורבים בעיר הגעגועים אומאן.

העסקנים הנמרצים עשו ועושים לילות כימים על מנת לארגן סידור נוח ונאה ביותר לכלל המקורבים מחצרות הקודש, ואכן לאחר מאמצים מרובים ותפילות חמות זכו לברך על המוגמר ולסגור על המתחם המרווח **בצילו נחיה** אשר מותאם במיוחד לבני החבורות שיחיו, סמוך ונראה לציון קודש הקדשים נחל נובע מקור חכמה, בו יזכו לשהות יחדיו כאיש אחד ובלב אחד בצל הקדוש, מתוך אירה נעלית ומרוממת מחד, לצד רחבות הדעת ושלות הנפש מאידך!

בצילו נחיה - המקום שיאחד את כולנו באוירה מרוממת ברוח הצדיק בימי ראש השנה!

בצילו נחיה - ימי הקיבוץ בצילו של האילן הקדוש בימי הרת עולם!

בצילו נחיה - כשמו כן הוא! שהייה בצל הקדוש בחיות דקדושה!

עקבו אחר המודעות המתפרסמים!

האברך רבי יחיאל שור - הנקרא בפי כל 'יחיאל מרדכי אברהם' על שם אביו שהיה מגדולי העובדים - ידוע בהתלהבותו ורוממות בעבודת בוראו, הוא סיים זה עתה את אמירת ה'זניקון' והתכונן לטבול במקוה טהרה. אמנם בטרם ניגש לעבודה זו של המקוה של שבועות, הוא התיישב בפינת הבית מדרש, הוציא מחיקו ספר בלוי למחצה, ליטף אותו בחיבה והתחיל ללמוד בחשא.

"וזהו בחינות המקוה של שבועות, שהיא בחינת מקוה של שער החמישים וכו', שהוא בחינות שכל ודעת עליון, בחינת חסד עליון ורחמים גדולים" (ליקוטי מוה"ר, תורה נ"ז), רבי יחיאל מתענג על כל תיבה ותיבה, מתרומם ומתעלה באותיותיו המאירים, עד שאינו משים לב לרבו הגדול שנכנס זה עתה לבית מדרש, מתהלך בקדשו עד שמגיע אליו.

רבי יחיאל שלא ידע את התייחסותו של ה'בית אהרן' לספר זה, הרים את עיניו בבהלה וסגר תיכף את הספר. אמנם לעומתו נעמד ה'בית אהרן' על ידו בנעימות, כאשר עיניו הקדושות מלטפות אותו בחיבה ואומר: "לערך לערך, דאס איז אז סגולה **צו יראת שמים**".

[מפי הרה"ח רבי לייב גלויבערמן ז"ל מזקני חסידי קארלין]

...

מאלינוב. שבת בהעלותך תרל"ב לפ"ק.

חסידיים ואנשי מעשה מכל קצוות העיר באו לשהות בצל הקדוש, להתחמם לאורו ולהאוב ממעיני הישועה. הם הושלך בהיכל כאשר הרה"ק רבי אהרן זיע"ע התחיל בדברות קודש על הפסוק 'ויש אשר יהיה הענן וגו': "בישישים חכמה - ב' פעמים יש, דהיינו להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא' וכל ישראל י"ש להם חלק לעוה"ב, ובהעלותו יסעו, היינו כשהעלו ויחדו בחינת י"ש לבחינת אין, אזי יסעו", כאשר מרמזו בזה שהצדיק שזכה להעלות את כל מה שצריך להעלות, יכול ליסע למקומו המוכן לו בעולם שכולו אמת. ואכן רוח ה' דיבר בו, כאשר למחרת ביום ראשון ט"ב סיון, נסתלק לשמי רום ומנוחתו כבוד במאלינוב באוהל מיוחד שהוקם על מצבת קדשו.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן.

מקורות: צדיקי בית קארלין, בית אהרן פרשת בהעלותך.

הרה"ק רבי אהרן מקארלין זיע"ע בעל ה"בית אהרן" נולד ביום כ"ט אייר תקס"ב לאביו הרה"ק רבי אשר מסטאלין זיע"ע, הוכנס בבריתו של אברהם אבינו ביו"ט שני של חג השבועות ונקרא שמו בישראל ע"ש זקינו הרה"ק רבי אהרן הגדול מקארלין זיע"ע.

בשחר טל ילדותו לא זזה ידו מתחת יד אביו הגדול שהועידו להיות מנהיג בישראל, ובהגיעו לגיל המצוות לקחו הרה"ק רבי מרדכי מקרעמניץ זיע"ע בנו של הרבי רבי יחיאל מיכל מזולאטשוב זיע"ע לחתן עבור בתו. שמו הלך לפניו עוד בהיותו צעיר לימים, וכשנסע להסתופף בצלו של הרה"ק בעל "אוהב ישראל" מאפסא זיע"ע, הכתירו אותו צדיק - באגרת ששלח לאביו הרה"ק מסטאלין זיע"ע - בתואר "החכם הצדיק", כשהוא מוסר בשמו פריסת שלום לאביו.

בכ"ו תשרי תקפ"ז ניטלה העטרה ואביו הק' התעלה לשמי רום, כשהוא מותיר אחריו את בנו יחידו שעדיין לא מלאו לו כ"ה שנים. דודו הרה"ק רבי מרדכי מטשערנאביל זיע"ע - חתנו של הרה"ק רבי אהרן הגדול מקארלין זיע"ע - שיגר אגרת תחנומים שבה הורה לחסידי קרלין להכתיר את רבי אהרן הצעיר בתור רבם.

אגרת ההכתרה שכתב הרה"ק רבי מרדכי מטשערנאביל זיע"ע עוררה רושם רב, ורבי אהרן אכן נאות לקבל עליו את עול הנהגת הציבור, בהיותו רועה נאמן לעדתו הקדושה להשפיע עליהם להט אש קודש בעבודת הבורא, באמרותיו הקדושים אשר עשו פרי ברכה ותהלה בשמים ובארץ.

הוא גם זכה לייסד בית מדרש של חסידי קארלין בעיה"ק טבריא ת"י, ולאחר יגיעה רבה והשתדלות עצומה עלה בידם להרכוש את בית מדרשו של מאריה דארעא דישראל מייסד היישוב החסידי בא"י הרה"ק רבי מנחם מנדל מוויטעבסק זיע"ע.

...

קארלין. ראשית שנות ת"ר לפ"ק.

ליל חג השבועות. בית המדרש מלא מפה אל פה, חסידיים ואנשי מעשה מכינים עצמם בסילודין בלהט אש יוקדת 'קארלינאית' - אותה הם זוכים לקבל ממאורם ורבם הרה"ק רבי אהרן זיע"ע - בהכנה דרבה לקראת יום המחרת, יום קבלת התורה מחדש.

הגה"צ רבי יעקב מאיר שעכטער שליט"א

חיים מאירים

מסילות העבודה בדרכי עצותיו של רביה"ק זיע"ע מפי זקני אנ"ש

ויציל אותנו מהם. אשר על כן אסור לנו להניח את המעברים מן הצד, אלא חובה וזכות הוא לנו לקשר אותם להשי"ת! לשיח אותם בפרטיות ובכלליות לפניו יתברך! והוא יתברך שומע כל תפילה וכל אנחה ואנקה, ואין שום עקבה ושיחה נאבדת חלילה, ובעו"ה הכל יתהפך לטובה נגלית ונצחית! רק נתחוק לא ליפול ולא לדחוק את הדיבורים, אלא לשיח את כל הלב ממש לפניו יתברך כדבר איש אל רעהו! ואז נזכה ונחיה ונראה פלאות! [דף ס"ב, תורה ב' שיעור ב']

ונפש ברוח ובמנון. ובאמת שאין שום עצה אחרת רק לקשר הכל להשי"ת, והוא על ידי שמשיהים את הלב לפניו יתברך בכל יום ויום, ומבקשים ומתחננים שלא להאבד לגמרי חלילה בגלי החיים הסוערים.

וכאשר נתבונן היטב, נראה וניווכח שכמעט ולא יתכן לעבור את העולם הזה כיואת, בלעדי עצה מועילה ונפלאה זאת!

כי הרי מעברים רבים כל כך עוברים עלינו, ברוחניות ובגשמיות, ואין לנו על מי להישען אלא על אבינו שבשמים, שרק הוא יושיע

התבודדות [ב] לקשר כל המעברים להשי"ת

כל אדם הוא עולם מלא, ובפרט אנו בני א-ל חי אשר מקור שרשינו גבוה עד מאוד, ומה שמתרחש ועובר עם כל העולם, עובר עם כל אחד בפרטיות; כל אחד עובר מאבקים ומלחמות וגלים סוערים ברוחניות ובגשמיות, יעלו שמים ירדו תהומות ממש, הן בינו לבין קונו והן בינו לבין עצמו ובין זולתו, בנף

